

حضرت عبدالبهاء می فرمایند:

مقصود از این ضیافت الفت و محبت و تبتل و تذکر و ترویج مساعی خیریه است. یعنی بذکر الهی مشغول شوند و تلاوت آیات و مناجات نمایند و با یکدیگر نهایت محبت و الفت مجری دارند.

عنوان: ضیافت نوزده روزه

قسمت روحانی

۱- مناجات شروع

۲- نصوص حضرت بهاءالله

۳- نصوص حضرت عبدالبهاء

۴- لوح حضرت عبدالبهاء

قسمت اداری

۵- از بیانات شفاهی حضرت عبدالبهاء

۶- قسمتهائی از پیام بیت العدل اعظم الهی مورخ آگست ۱۹۸۹

الف: وجوه ثلاثه ضیافت

ب: تکامل ضیافت

ج: آماده ساختن و آماده شدن

۷- شور و مشورت "حضرت عبدالبهاء می فرمایند: اگر چنانچه باید و شاید این ضیافت

مجری گردد یاران در هر نوزده روزی روح جدیدی یابند و قوتی روحانی جویند"

به نظر شما چگونه می توانیم ضیافت خود را به مکانی تبدیل نمائیم که با شرکت در

آن روح جدید بیابیم و قوت روحانی حاصل کنیم؟ با توجه به شرائط کنونی نقش فرد

فرد ما در این خصوص چیست؟

قسمت اجتماعی

۸- برنامه نونهالان

۹- تنفس و پذیرائی

۱۰- مناجات خاتمه

۱- مناجات شروع

الها مقصودا محبوبا کریم رحیما

توئی آن علیمی که هیچ امری از تو مستور نبوده و نخواهد بود و توئی آن خبیری که از اسرار قلوب و نفوس و صدور آگاه بوده و خواهی بود. هر عمل پاکی بمثابه نور بتو راجع ارادهات خاک را از افلاک بگذراند و سطوتت صخره صمّا را آب نماید. ای خداوند دانا عبادت ضیافت ترا اراده نموده از او بپذیر و قبولش فرما . توئی کریمی که احدی از اولین و آخرین از سماء فضلت محروم بر نگشت . این خدمت را از عبادت محمد قبل حسن بطراز قبول مزین فرما . توئی مهیمن بر همه اشیاء و محیط بر ارض و سماء . لا اله الا انت الفضال الکریم.

ادعیه حضرت محبوب ص ۳۵۶

۴- لوح حضرت عبدالبهاء

این میهمانی روزی از نوزده روز حضرت باب تأسیس بنموده و جمال مبارک امر به تشویق و تحریص فرمود لذا نهایت اهمیت را دارد. البته کمال دقت در آن بنمائید و اهمیت بدهید تا آن که مقرر و دائمی گردد. احبای الهی مجتمع شوند و در نهایت محبت و روح و ریحان الفت نمایند و به کمال آداب و وقار حرکت فرمایند و ترتیل آیات الهی کنند و مقاله های مفید قرائت نمایند و نامه های عبدالبهاء بخوانند و یکدیگر را به محبت جمیع تشویق و تحریص نمایند و با کمال روح و ریحان مناجات کنند و قصائد و نعوت و محامد حیّ قیوم تلاوت نمایند و نطق های فصیح مجری دارند و صاحب منزل باید به نفس خویش خدمت یاران نماید و همه را دلجوئی کند . در کمال خضوع مهربانی فرماید.

پیام آسمانی ج ۱ ص ۱۷۱

۲-نصوص حضرت بهاءالله

حضرت بهاءالله در کتاب مستطاب اقدس میفرماید :

" قَدْ رُقِمَ عَلَيْكُمْ الضِّيَافَةُ فِي كُلِّ شَهْرٍ مَرَّةً وَاحِدَةً وَلَوْ بِالْمَاءِ إِنَّ اللَّهَ أَرَادَ أَنْ يُؤَلِّفَ بَيْنَ الْقُلُوبِ وَ لَوْ بِأَسْبَابِ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ. اِيَاكُمْ أَنْ تُفَرِّقَكُمْ سُئُونَاتِ النَّفْسِ وَ الْهَوَى كُنُوا كَالْأَصَابِعِ فِي الْيَدِ وَ الْاِرْكَانِ لِلْبَدَنِ كَذَلِكَ يَعِظُكُمْ قَلَمُ الْوَحْيِ اِنْ اَنْتُمْ مِنَ الْمَوْقِنِينَ."

باید اولیا در هر دیار به حکمت و بیان در محافل و مجالس جمع شوند و آیات الهی را قرائت نمایند. چه که آیات مُحدث نار محبت است و مشعل آن.

پیام آسمانی ج ۱ ص ۱۷۰

۳-نصوص حضرت عبدالبهاء

" در خصوص ضیافت در هر شهر بهائی سؤال نموده بودید . مقصود از این ضیافت الفت و محبت و تبتل و تذکر و ترویج مساعی خیریه است . یعنی بذكر الهی مشغول شوند و تلاوت آیات و مناجات نمایند و با یکدیگر نهایت محبت و الفت مجری دارند و اگر میان دو نفر از احبّاء اغبراری حاصل هر دو را دعوت نمایند و باصلاح ما بین کوشند " .

ص ۱۵۷ گنجینه حدود و احکام

" ضیافت نوزده روزه بسیار سبب فرح و سرور قلوبست . اگر چنانچه باید و شاید این ضیافت مجری گردد یاران در هر نوزده روزی روح جدیدی یابند و قوتی روحانی جویند " .

گلزار تعالیم بهائی ص ۲۰۹

"از میهمانی های هر نوزده روز مرقوم نموده بودید این ضیافت سبب بشارت گردد و مورث مسرت شود و اساس اتحاد و اتفاق است و واسطه الفت و موانست و نشر وحدت عالم انسان."

پیام آسمانی ج ۱ ص ۱۷۱

"شما بایستی انعقاد و تشکیل محافل ضیافتی نوزده روزه را ادامه بدهید. انعقاد جلسات مزبور بی نهایت مهم و پسندیده است. ولی وقتی که خود را برای حضور در محافل حاضر می کنید قبل از دخول قلب خود را از هر آلاچی پاک و مقدس کنید. ساحت افکار را از ما سوی الله منزّه نموده و از صمیم قلب صحبت نمائید. محل اجتماع قلوب منقطعه سازید. اجتماعات را به انوار آسمانی احاطه کنید. بنابر این با نهایت محبت گرد هم آئید. به سوی خدا توجه کنید و بگوئید:

"ای پروردگار تمام عناصری را که علت اختلافند زائل فرما و وسائلی را که سبب اتحاد و اتفاقند برای ما ایجاد کن. ای پروردگار این محفل را به محفل ملکوتی تبدیل و به نفحات آسمانی معطر فرما. از هر غذا و عطائی نصیبی بخش و از غذای محبت ما را مرزوق فرما و نعمت معرفت عنایت کن. نورانیت ملکوتی بر ما ارزان دار."

این نکات را در قلب خطور دهید و به محفل ضیافت داخل شوید. هر یک از شما باید فکر کنید که چگونه سائر اعضاء و محفل خود را مشعوف و مسرور سازید. هر یک بایستی عموم حضار را بالاتر و بزرگوارتر از خود تصور نمائید. هر یک باید خود را از سائرین کوچکتر بشناسید. مقام دیگران را بلند تر و مقام خود را پائین تر بدانید. در صورتی که شما طبق این دستورات رفتار و زندگی کنید به طور قطع و یقین بدانید که چنین ضیافتی مائده آسمانی است چنین غذائی، غذای ربانی است. من خادم چنین مجمعی هستم. این است بشارتی که من به شما می دهم.

و در بیانی دیگر می فرمایند "چون در این محافل مجتمع گردند باید نفوس حاضره کلا وجوه خویش را به جانب ملکوت ابهی منعطف سازند و از اعماق قلب استغاثه نمایند و از سریر عزت بخواهند و عفو و بخشش الهیه را برای قصور خویش طلب کنند. الواح و تعالیم الهیه تلاوت نمایند و به خدمت امرالله پردازند. سپس سفره ضیافت بگسترانند و پذیرائی نمایند. یقینا نتایج عظیمه از چنین جلسات حاصل گردد و اثرات و منافع مادی و روحانی به بار آورد. جمیع نفوس از نسائم محبت الهیه سرمست گردند و نفثات روح القدس با قوت عظیمه قلوب را زنده و ملهم گرداند.

۶- الف وجوه ثلاثه ضیافت

نظم جهان آرای حضرت بهاءالله جمیع واحدهای جامعه انسانی را در بر می گیرد؛ جریانات روحانی، اداری و اجتماعی زندگانی را هماهنگ می سازد؛ و ابراز وجود انسان در اشکال مختلفش را به سوی بنای مدنیته جدید هدایت می نماید. کلیه اهل بها در این نهاد که در روستا، قصبه و شهر عمل می کند، عضو هستند. مقصود از آن ترویج وحدت، تضمین پیشرفت و پرورش مسرت است.

حضرت عبدالبهاء می فرمایند: "اگر چنانچه باید و شاید این ضیافت مجری گردد یاران در هر نوزده روزی روح جدیدی یابند و قوتی روحانی جویند." برای آن که این نتیجه جلیل حاصل شود، کلیه احبا باید مفهوم ضیافت را به نحوی مستوفی درک نمایند. معلوم است که ضیافت دارای سه بخش متمایز اما مرتبط می باشد: بخش روحانی، اداری و اجتماعی. بخش اول متضمن تلاوت ادعیه مبارکه و زیارت آثار مقدسه است. بخش دوم عبارت از جلسه ای عمومی است که محفل روحانی محلی فعالیت ها، برنامه ها و مشکلاتش را برای جامعه توضیح می دهد، اخبار و پیام های مرکز جهانی و محفل ملی را به سمع می رساند، و افکار و توصیه های احبا را طی جریان مشورت دریافت می کند. بخش سوم شامل شرکت در پذیرائی و مشارکت در سایر فعالیت هایی است که مقصود از آن ترویج مودت و دوستی در اشکال معینی است که از لحاظ فرهنگی متنوع هستند؛ اما از اصول امریه یا خصوصیات اساسی ضیافت تخطی نمی کنند.

اگر چه تشکیل ضیافت مستلزم تمسک تام به وجوه ثلاثه مزبور به ترتیبی است که تعریف شده اما گستره زیادی برای تنوع در کل این تجربه وجود دارد. فی المثل موسیقی را می توان در مراحل گوناگون از جمله در بخش روحانی مورد استفاده قرار داد. حضرت عبدالبهاء توصیه می فرمایند که سخنرانی های فصیح که موجب ارتقاء روح و روان است ایراد گردد؛ خلاقیت و تنوع در ابراز مهمان نوازی بلامانع است؛ کیفیت و دامنه مشاوره برای روح جلسه حائز اهمیت حیاتی است. تأثیرات فرهنگ های مختلف در جمیع این موارد از جمله عوامل مثبتی است که می تواند به ضیافت تنوع مفیدی ببخشد، مبین خصائل بی بدیل جوامع گوناگونی است که در آن احساس می شود و لهذا منتج به ایجاد شور و نشاط در شرکت کنندگان و مسرت آنان می گردد.

ب- تکامل ضیافت

مفهوم ضیافت در مراحل مختلف متناسب با توسعه امرالله تکامل یافته است. در اولین مرحله در ایران، آحاد یاران، در اطاعت از اوامر حضرت بهاءالله، میزبانی جلساتی را در منازل خود به عهده گرفتند تا هر نوزده روز یک مرتبه مهمان نوازی خود را نشان دهند و از زیارت آثار مبارکه و بحث درباره آنها کسب الهام نمودند. با توسعه جامعه، حضرت عبدالبهاء چارچوب جلسه ضیافت را تعیین فرمودند و بر خصوصیت روحانی و اجتماعی آن تأکید فرمودند. بعد از تشکیل محافل روحانی محلی، حضرت ولی امرالله بخش اداری را وارد برنامه ضیافت نمودند و جامعه را با طرح ضیافت نوزده روزه به عنوان یک نهاد آشنا ساختند. گویی سمفونی ای در سه موومان بود که اکنون تکمیل شده بود.

اما فقط به مفهوم شکوفایی تدریجی ضیافت به عنوان یک نهاد نیست که به تکامل آن باید توجه داشت؛ بلکه زمینه ای به مراتب وسیع تر از آن است. ضیافت را می توان در ترکیب بی مثیلش از سبک ها و شیوه ها کاملاً به عنوان اوج فرایندی بزرگ و تاریخی مشاهده کرد که در آن عناصر اولیه حیات جامعه -اعمال عبادی، جشن و سایر اشکال گرد هم آیی- در ادوار گسترده زمانی تقارب و وحدتی باشکوه یافته اند. ضیافت نوزده روزه مبین مرحله ای جدید در این عصر روشن اندیشی است که تجلی اساسی حیات جامعه به سوی آن تکامل یافته است. حضرت ولی امرالله آن را به عنوان شالوده نظم بدیع جهانی توصیف فرموده و در مکتوبی که از طرف ایشان نوشته شده از آن به عنوان "واسطه حیاتی جهت حفظ تماس نزدیک و مداوم بین خود احبا و نیز بین آنها و هیأت نمایندگان منتخب آنها در جامعه محلی" یاد شده است.

مضافاً به علت فرصت و موقعیتی که ضیافت برای انتقال پیام ها از سطوح اداری ملی و بین المللی و نیز برای بیان توصیه های احبا به سطوح مزبور فراهم می آورد، حلقه واسطه ای است که جامعه محلی را در ارتباطی پویا با کل ساختار نظم اداری مرتبط می سازد. اما اگر آن را فقط در حیطة محلی ملاحظه کنیم، موارد بسیاری وجود دارد که موجب انبعاث و اهتزاز قلب می شود. در اینجا ضیافت فرد را به جریاناتی جمعی مرتبط می سازد که به وسیله آن جامعه ای ساخته یا دوباره برقرار می شود. فی المثل در اینجا ضیافت صحنه مردم سالاری در نفس ریشه جامعه است؛ جایی که محفل روحانی محلی و اعضاء جامعه در صقع واحد ملاقات می کنند، جایی که افراد در کمال حریت ثمرات مواهب اندیشه خود را اعم از این که افکاری جدید باشد یا انتقادی سازنده برای فرایندهای سازنده مدنیته در حال پیشرفت عرضه می دارند. به این ترتیب می توان مشاهده کرد که غیر از اهمیت روحانی اش، این مؤسسه مشترک کلیه

نفوس مجموعه ای از مقررات اساسی اجتماعی را ترکیب می کند که مقتضیات و ضروریات شهروندی مسئولانه را به شرکت کنندگانش آموزش می دهد.

ج- آماده ساختن و آماده شدن

اگر بخواهیم از ضیافت به نحوی صحیح بهره و لذت ببریم، غیر از درک مفهوم آن باید آماده ساختن و آماده شدن برای آن را نیز مد نظر داشته باشیم... وجوه مهم آماده ساختن ضیافت؛ شامل انتخاب صحیح آثار مبارکه، تعیین کسانی که مطالب را صحیح و خوب بخوانند قبل از تشکیل جلسه، و رعایت آداب و وقار در هر دو مورد زیارت آثار مبارکه و استماع آنها می شود. توجه به محیطی که ضیافت باید در آنجا تشکیل شود... تأثیر عمیقی بر آن دارد. نظافت، نظم مکان تشکیل از لحاظ عملی و تزئینی تماماً نقشی مهم در آن ایفا می کنند. وقت شناسی نیز از جمله اقدامات مربوط به حصول آمادگی است.

توفیق ضیافت تا حد بسیار زیادی به کیفیت حصول آمادگی و شرکت افراد منوط است. حضرت مولی الوری توصیه زیر را عنایت می فرمایند: "ضیافت نوزده روزه را بسیار اهمیت بدهید تا در این جلسات احبای الهی و اماء رحمانی توجه به ملکوت نمایند؛ ترتیل آیات الهی کنند؛ رجای تأییدات الهی نمایند؛ در کمال روح و ریحان مجذوب یکدیگر گردند؛ در تقدیس و تنزیه، در خشیت الهی و مقاوت نفس و هوی سبقت گیرند. چون چنین گردند از دنیای فانی منسلخ شوند و در شور و اشتیاق روحانی مستغرق گردند."

در جذب چنین توصیه ای، مسلماً ملاحظه ضیافت نوزده روزه در شرایط و احوالی که طراحی و ایجاد شد، روشنگر خواهد بود. ضیافت نوزده روزه در کتاب مستطاب اقدس با این کلمات مقدر و مقرر گردید: "قد رُقِمَ عَلَيْكُمْ الضِّيَافَةُ فِي كُلِّ شَهْرٍ مَرَّةً وَاحِدَةً وَكُلُّوْا بِالْمَاءِ اِنَّ اللّٰهَ اَرَادَ اَنْ يُؤَلِّفَ بَيْنَ الْقُلُوْبِ بِاَسْبَابِ السَّمَوَاتِ وَ الْاَرْضِيْنَ." لذا واضح است که ضیافت در مهمان نوازی با تمام مفاهیم ضمنی دوستی و مودت، ادب و وقار، خدمت، سخاوت و صمیمیت ریشه دارد. نفس اندیشه مهمان نوازی به عنوان روح پایدار مؤسسه ای چنین مهم مبین نگرشی جدید و بنیادی برای اداره امور بشری در جمیع سطوح است؛ نگرشی که برای آن وحدت جهانی که طلعات مقدسه این آئین نازنین برای تأسیس آن مدتهای مدید، متحمل رنج و مرارت شدند و مورد مظالم عدیده قرار گرفتند، اهمیتی حیاتی دارد. در این جشن الهی است که اساس و بنیان برای تحقق واقعیتی چنین بی سابقه نهاده می شود.

"ای پروردگار تمام عناصری را که علت اختلافند زائل فرما و وسائلی را که سبب اتحاد و اتفاقند برای ما ایجاد کن. ای پروردگار این محفل را به محفل ملکوتی تبدیل و به نفحات آسمانی معطر فرما. از هر غذا و عطائی نصیبی بخش و از غذای محبت ما را مرزوق فرما و نعمت معرفت عنایت کن. نورانیت ملکوتی بر ما ارزان دار."